

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК IV. Ч. 3. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., БЕРЕЗЕНЬ. 1947. ЦІНА 15 ЦЕНТІВ

PHILADELPHIA, PA., MARCH, 1947 VOL. IV No. 3

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Перший ряд з ліва: Марія Бабяк, касієрка; Амелія С. Бохел, місто-голова; Анна Бодак, місто-голова; Олена Лотоцька, голова; Павлина Панамаренко, місто-голова; Катря Ярош, рек. секр.; Ангела Банах, фін. секр.

Другий ряд: Марія Марусевич, Контрол. Ком. Стефа Абрагамовська, член прес. секції; Олена Штогрин, прес. пр. сової секції. Іванна Бонца, Контр. Ком.; Тетяна Костиш, Контр. Ком. Марія Григоренко, прес. секції мистецтва; Юлія Маньоська, прес. статупової секції; Анна Сивуляк, член секції звязків.

На знімці нема: Юлії Ярема, почесної голови, Аннети Кмеч, прес. секції звязків, Клявді Олесницької, прес. освітньо-стипендійної секції і Марії Сени, місто-голови.

ДР. В. ГАЛАН У ВАШИНГТОНІ В СПРАВІ „ПРОВІРКИ” В ТАБОРАХ УКРАЇНСЬКИХ СКИТАЛЬЦІВ

Дня 14-го лютого, голова Зл. Укр. Амер. Доп. Комітету д-р В. Галан разом з бувшим директором УНРРА в Зальцбургу в Австрії Волтером Лі Шеппардом інтервенювали в департаменті стейту у Вашингтоні в справі нових „скрінінгів”, що їх переводиться з участю большевицьких комісарів в таборах українських скитальців в околицях Зальцбургу. Для характеристики цих „провірок” д-р В. Галан представив м. і. роллю місс Вайнфелд в цих таборах, яка в приявності д-ра Галана та американських військових урядників в Лінцу (Австрія) висловлювалася отверто проти українських скитальців та яка тепер бере участь в „скрінінгових” комісіях. Обидва представники висловили в департаменті стейту негодування з того рода безпідставних переслідувань українських скитальців, а департамент стейту пообіцяв перевести негайне слідство.

Читайте, ширіть „Наше Життя”

КОНФЕРЕНЦІЯ У МОСКВІ

Дня 10 березня зачнется у Москві конференція закордонних міністрів Америки, Англії, Франції й Совітів у справі мирових договорів для Німеччини й Австрії.

На конференцію поїде американська делегація під проводом державного секретаря Джорджа Маршалла, разом коло 100 осіб. Американська преса бажала вислати 73 кореспондентів, репортерів і фотографів, але Москва відповіла що годиться на 15 до 20 представників преси, тому що в столиці Совітів нема доволі приміщення для них. А може нема доволі шпигунів щоб слідили за всіма кореспондентами й фотографами з Америки, Англії й Франції.

СОВІТСЬКІ ПРЕДСТАВНИКИ ПРОТИ ЗБІГЦІВ

На конференції заступників закордонних міністрів у Лондоні яка приготує проект мирового договору для Німеччини були також представники совітської України та Білорусі, призначені й вислані Москвою.

Представник совітської України, І. Сєзін і Білорусі, К.

Кіселев, повторили часте домагання Москви, щоб Америка й Англія силою вислали скитальців до їхніх рідних країв, кажучи що вони фашисти.

Головний делегат Америки, Роберт Мерфі, зажадав доказів що ті збігці є фашистами. Кіселев відповів що він ці докази дасть.

Як відомо, вони вважають фашистами усіх що не є комуністами.

СУМНІ ВІСТІ

З Праги повідомляють, що ще в грудні 1945 року помер в большевицькій тюрмі у Львові о. др. Августин Волошин, бувший президент Карпатської України, вивезений тягаровим поїздом із Праги в травні 1945.

Із членів влади республіки Карпатської України заарештовано й вивезено в Сибір дра. Юлія Брацайка, міністрів дра. Миколу Долина, дра. Юрія Перевузника і Степана Ключурака. На 8 років каторжної праці засуджений секретар першого засідання Союму Карпатської України др. Михайло Кочерган.

Тижневик „Неділя” що виходить в Ашафенбургу, в Німеччині звідомляє, що др. Дмитро Левицький, бувший

ТРАГІЧНА СМЕРТЬ УКРАЇНСЬКОГО СКИТАЛЬЦЯ

З Ріміні в Італії подають що ще 12 жовтня м.р. згинув трагічною смертю від кулі англійського сторожа молодий Українець Михайло Яворський родом зі Скнилова, Золочівського повіту. Його застрелив британський стійковий при спробі вийти без дозволу з табору.

Його друзі підносять патетичні заслуги покійного, що брав участь у боротьбі проти обох ворогів його української батьківщини, німців і большевиків, щасливо перебував війну і згинув півтора року після неї від кулі тих, яких вважав за своїх приятелів.

Українська Управа табору, зложила відповідний протест перед англійськими військовими властями, а покійному друзі влаштували величазний похорон.

голова УНДО й української парламентарної репрезентації в польським соймі у Варшаві помер з весною 1942 в Бухарі в Туркестані, куди вивезли його большевики в 1939 коли вперше зайняли Галичину.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на лів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Століття заслання Шевченка

Своїм великим талантом кріпацький сільський хлопчина переміг найтяжчі супротивності. Тарас Шевченко приїхавши до Петербурга, позбувся кріпацтва, і як вільна людина покінчив студії в Імператорській Академії Мистецтв, визначився як артист маляр, писав незрівняні красою й силою українські поезії й прославився як геніальний поет, читав багато й пильно й добув значну освіту.

З Петербурга понеслась його слава на Україну, де його велично вітали коли приїхав весною 1847 року. Університет в Києві дав йому катедру малярства. Заходами Панька Куліша й його дружини, пізнішої письменниці Ганни Барвінок, Шевченко мав тоді виїхати до Італії на дальші студії малярства.

І у тім 1847 році, коли Шевченка уже визнали як геніального поета України, й коли він став героєм дня в найкращому значенні слова, на нього упав найтяжчий удар якого може зазнати велика свободна людина що досі зборола всі життєві перепони.

У квітні, 1847 року, Шевченка заарештувала російська поліція, та перевела трус у нього і в його друга Миколи Костомарова. Підчас тусу забрали у Шевченка поезії які мав при собі, малюнки, фарби й три пістолі, а в Костомарова невиданий ще рукопис "Кобзаря" Шевченка з ілюстраціями маляря Михайла Башилова та його свояка графа Якова де Бальмена. З Києва Шевченка, Костомарова, Куліша й інших ще членів Кирило-Методіївського Братства, відвезли до Петербурга, в Петропавлівську кріпость де передержали 6 тижнів. Дня 11 червня, 1847 року царська поліція в Петербурзі, без жадного суду, без жадного закону, засудила Тараса Шевченка на досмертне заслання рядовим воюком в корпусі в Оренбурзі, на границі Сибірі. Цар Микола I додав до поліційного засуду заборону писати й малювати.

Це було жахливе позбавлення особистої свободи й людської гідності людини яка так гаряче, так грімко протестувала проти неволі громадян і народу. Це була військова служба, страшна каторга, це було віддання поета на катування й муки. Його повезли возом з Петербурга до Оренбурга 2,300 кілометрів, куди царська влада засилала "державних злочинців", а відти ще 300 кілометрів на північний схід до малого місточка Орськ. Шевченкові було тоді 33 роки коли його на далекий відлюдний чужині дали в погану казарму й на муштри. "Я тепер неначе Іов той на гноївці, тільки ніхто мене не провідає" писав Тарас. Там захворів він на ревматизм, а потім на скробут з голодування. Відти вирядили його далі на схід, до Азії, на острівцець на Аральському морі, де пробув 2 роки. Потім знов його перевезли в Оренбург, де в 1850 році його перетрусили, й забрали листи, малюнки, книжки. І ще його за малюнки й листи віддали в тюрму у кріпості над Каспійським морем. У тій новопетровській кріпості Шевченко перестав писати поезії. Коли на каторзі в Петербурзі, в Орську, й на Аральському озері жила ще його могутня поетична муза, так можна уявити собі його пізніші страждання, коли за 7 років не написав ні одної поезії.

Тимчасом помер цар Микола I в 1855 році, й прийшов новий цар Олександр II, який помилював Шевченка, після заходів графа Федора й графині Настасії Толстих аж 22 квітня, 1857 р.

Так найбільшого сина України катувала царська самовлада 10 років. Щойно після тих довгих страшних мук вернувся він із заслання ще раз як вільна людина.

Фізично ті катування його зломали, але духово він переміг те московське пекло, й вернувся тойсамий славний поет геній і пророк України що його в 1847 забрали ще сильним фізично й здоровим молодцем. Потім Тарас Шевченко вже довго не прожив, бо ледви кілька років, і помер в 1861 році.

У Шевченкові роковини українці звичайно згадують, яке велике, епохальне значення мало його могутне, віще слово для відродження української нації, й безперечно матиме велике значення й велику силу і в майбутньому, поки триватиме її боротьба за визволення й незалежність України, а таксамо уже й у вільній демократичній українській республіці, у сімі вольній новій.

Жінки в уряді у Вашингтоні

Президента Трумана відвідала жіноча делегація під проводом пані Ла Фелл Дикинсон, голови Генеральної Федерації Жіночих Товариств, яка жадала щоб президент назначував більше жінок до уряду у Вашингтоні. Пані Дикинсон пригадала що державний департамент має лісту 80 визначних американок які є способні обняти важні урядові становища, й жадала щоб ті жінки дійсно одержали ті позиції.

Представниця організації Ассоейшен оф Юніверситі Вимен, др. Кетерін МекГейл, також домагалася щоб президент назначував більше жінок до федеральної служби.

Президент Труман відповів що він бажавби назначити більше жінок до урядової служби, але часто трудно найти відповідних кандидатів на відповідні становища. Він зазначив що він дуже радий що міг найти такі відповідні особи як генерала Маршала на державного секретаря й паню Розевелтову на делегатку до Об'єднаних Націй. Він теж висловився з високим признанням для пані Френсис Перкінс яку назначив комісарем цивільної служби, додаючи що вона як секретарка праці виконала свої обов'язки якнайкраще серед великих труднощів.

Пані Дикинсон і МекГейл, а також представниця Ліг оф Вимен Вовтерс, пані Анна Лорд Стравс заявили що вони вповні одобрюють номінацію пані Перкінс.

Пані Дикинсон настоювала щоб президент назначив жінку на опорожене місце у Федеральній Комісії Комунацій, але кандидатки не подала. Вона казала що жінки в день багато більше слухають радіо-програм як чоловіки, але не мають жадної представниці у Федеральній Комісії Комунацій. Деякі делегатки натякали що Меріон Мартин, колишня членка Республіканського Національного Комітету, або бувша посолка Чейз Вудгавс, із Коннетикат, можуть бути кандидатками на те становище.

Пані Дикинсон також пропонувала щоб президент Труман назначив жінку як одну із заступників державного секретаря.

Такі звітлення читають із зацікавленням і радістю у всьому світі. В неодному краю жіноцтво може тільки снувати золоті мрії про такі можливості, бо у них нема демократії, нема свободи загалом ні для чоловіків ні жінок.

Жіноцтво української нації також має такі бажання, але розуміє що перш усього треба вибороти українську самостійну державу щоб такі мрії сповнилися.

Мусимо зважити — ми американські громадянки українського роду, що американська жінка довго і постійно працювала щоб вибороти собі цей привілей, щоб вона могла ставити домагання на високі пости в державі, й щоб ті домагання найшли відгомін.

Ми мусимо собі усвідомити що американські жінки організувалися в товариства і клуби які згодом об'єднували в усе більші й більші організації щоб створити силу з якою мусять числитися й найвищі кола державні. Вони працювали, совісно й співпрацювали одні з другими. У них не було питання "що мені дасть ця організація, але скільки можу я як членка дати цій організації" Вони дивилися вперед, планували, ділали.

Приклад гідний наслідування для нас українок в Америці, країні вольностей і можливостей. **Л-ка.**

ІНОДІ РІВНІ ПРАВА ЖІНОК НЕВИСТАРЧАЛЬНІ

В комісії прав жінок Об'єднаних Націй, на зібранні 11 лютого заявила представниця Індії, Гамід Алі, що на її думку жінки сьогодні не повинні бути задоволені самими дома-

ганнями „рівних прав з мужчинами”, тому що в деяких країнах і мужчини не мають прав, отже жінки не можуть бути задоволені „рівністю” з чоловіками у таких країнах, але мусять жадати дійсних людських і громадянських прав.

Як геніальний поет що підняв свій народ із забуття в неволі, як великий пророк що збудив його до боротьби за волю, Тарас Шевченко це виняткова поява не лише в Україні але й у світі. Велич його опромінюють ще надлюдські муки й терпіння на заслання й перемога над ними.

Шевченко терпів від московських катів, таксамо як терпів і далі терпить весь український народ. Він терпів не за себе, а за Україну, за її святе право жити вільним самостійним життям. Тому він є також найбільшим національним мучеником України.

Сьогодні, у 100-літні роковини його заслання згадуємо особливо Тараса як мученика, катованого й неволеного 10 років на заслання за Україну, згадуємо як страдника що перетерпів і переміг тюрму, згадуємо й як пророка що провістив що український народ переможе московську тюрму, порве кайдани, доведе свободу, і буде в його хаті його власна правда і сила і воля.

Л-ка.

ВІСТІ ЦЕНТРАЛІ СУА

Річні збори Головної Управи СУА відбулися в домівці Централі, у Філадельфії дня 2 лютого, 1947. Приявні були: Олена Лотоцька, голова; Павлина Панамаренко, Анна Бодак і Амелія Бохей, місто-голови; Катерина Ярош, рек. секр.; Ангела Банах, фін. секр.; Марія Бабяк, касієрка; Марія Марусевич, Іванна Бенцаль і Тетяна Костик, контрольна комісія; Олена Штогрин, предс. пресової секції; Юлія Маньовська, предс. статутково-резолуційної секції; Марія Григорєць, пред. секції мистецтва, і члени секцій з дорадчим голосом Анна Сивуляк і п-нна Стефа Абрагамовська. Неприявність оправдали листовно: Юлія Яремова, почесна голова, Клявдія Олесницька, предс. стипендійно-освітньої секції, і Марія Сена, місто-голова.

Після звітів діяльності й фінансового стану Централі усіх урядничок і дискусії над кожним звітом зокрема, контрольна комісія внесла вотум довіря для уряду.

Справи на порядку дня були: Наше Життя; Видання творів Лесі Українки в англійській мові; Українські жіночі організації на скитальщині й акція допомоги; Стипендія СУА; Зв'язки з американськими організаціями й членство СУА у них; Статут СУА; Зїзд ЗУАДК.

Наше Життя. Сконстатовано що відділи не посилають пресового фонду у такій кількості як в самому початку, і хоч були думки що допоміжна акція обмежила датки на усі постійні цілли в установах, то все таки свій пресовий орган, що його так дуже й довго домагалася членство СУА, повинні відділи піддержати багатомісними датами. Треба зважити що наш часопис причіняється багато до кожної акції серед українців в Америці, тепер особливо для скитальців, та висилає пропорційно до інших часописів, багато більше чисел даром заграницю. Для того проситься відділів взяти цю точку на найближчих зборах під розвагу. Сконстатовано теж що Н. Ж. редактоване добре, а на прохання редакторки Головна Управа доручила Екзекутиві запросити нових співробітниць Н. Ж. з Європи й Америки. До тепер прихильну відповідь дала п. Марія Зиновія Макарушка, недавно зо скитальщини що живе в Нью Йорку. Пані Савеля Стечишин, яка своєю співпрацею в Нашім Житті придбала чимало передплат і прихильників в Канаді, буде дальше дописувати. Головною редакторкою остається Олена Лотоцька.

Видання творів Лесі Українки в англійській мові не занехано, але треба перше придбати фондів на таке видання, бо згідно з постановою конвенції в 1945 році, Екзекутива ні Головна Управа не можуть братися за ніяку працю що коштувала б більш 500 дол., хіба тільки через референдум, або коли відділи зложать задалегідь потрібну суму. Обчислення показують, що видання творів Лесі Українки коштували б суму багато більшу ніж конвенція дозволила одноразово видати. Відділи заінтересовані таким виданням можуть справі допомогти складаючи відповідні датки. Нема найменшого сумніву, що видання творів найкращої української поетки причинилося у великій мірі до підйому української культури в Америці.

Українські жіночі організації в Європі: Об'єднання Українських Жінок на Еміграції й Союз Українок та жіночі секції при таборах, які до цього часу навязали зв'язки з Централєю СУА потребують багато помочі для своєї культурної й харитативної праці у всіх краях і зонах країв де тепер перебувають. Централя черпала до тепер потрібні фонди з Резервового Фонду СУА на таку підмогу. Річні збори це одобрили. Поміч (напр. до Німеччини, куди грошей не посилається, бо вони за них потрібних матеріалів купити не можуть), дається у формі матеріалів тут закуплених (напр. нитки і т. д.) та висилаючи їх у призначене місце.

Щиршу акцію допомоги, яку недавно проголосила Централя СУА в порозумінні із ЗУАДК у Філадельфії, ведуть відділи кожний у своїй місцевості, держачи контакт безпосередно із призначеним для відділу табором. З приємністю треба зазначити що ця акція допомоги дітям і вагітним жінкам в харчах й одезі, йде несподівано добре, що багато відділів вже вислали по кількасот, ато й тисяч фунтів, та що тільки два відділи СУА відмовились брати на себе відповідальність вдержування табору, подаючи серйозні причини, які узгляднено. Ця форма допомоги показадась дуже популярною серед нашого членства, хоч праця получена із тим дуже тяжка. Треба теж з радістю ствердити що товариства які не є відділами СУА почувши про цю акцію, зголошуються самі до Централі по адреси таборів, якими вони могли б заопікуватися. Тому що ця акція недавно зачалася, Централя не може ще проголошувати відділів у пресі, але щоб оминати яких пропусків проситься відділи подавати коротенькі звітлення до Н. Ж. подаючи просто: тоді то й тоді ми вислали стіль-

ки то фунтів і т. д. на окремім листку паперу. Це все з часом стаболується й проголоситься в Н. Ж.

Стипендія СУА. Віримо що кожний уряд відділу повідомив своїх членів зараз по конвенції, що Союз Українок має 100.00 стипендії для молодих Союзянок, які студіють музику, журналістику або медицину. До цього часу тільки відділ 1 (перший) СУА в Нью Йорку з'голосив свою кандидатку. Треба подбати щоб відділи СУА особливо молодечі, що мають таких студенток вислали зголошення своєї кандидатки на стипендію, на руки предсідательки стипендійної секції пані Клявдії Олесницької, на адресу Централі. Конечним є щоб таке зголошення було після одноголосної згоди усіх членок відділу, та щоб членка була у відділі не менш 6 місяців.

Від референтки освітньо-стипендійної секції. Досі великою перепорою у веденні освітньої праці на терені відділів СУА було це, що бракувало на місцях жінок, які підготовляють освітні реферати, організували курси, виклади і т. д. Стоїмо на передодні звороту на краще, бо з Європи вже прибуло деяке число освічених жінок, а є надія що прибуде їх далеко більше. Вони зможуть взяти провід у самоосвітній праці жіноцтва по українських громадах та заповнити цю довголітню прогалину у діяльності СУА.

Звертаємося з зазивом до **Голов Окружних Рад**, а де таких нема, до **Голов Відділів**, щоб з хвилиєю прибуття у їхню громаду нових жінок-емігранток вони навязали з ними контакт та перевірили чи нема між ними таких які погодилибся вести освітню працю по відділах, у першу чергу виголошуючи реферати з ділянки українознавства (історія, література, мистецтво і т. д.).

Зваживши тяжке матеріальне положення приїзних — треба відділам безумовно подбати про грошеву нагороду для викладчиць і на цій засаді зразуж ставити цілу справу.

Зв'язки з американськими жіночими організаціями навязані й є деяка співпраця з ними, головно коли СУА шукає оборони для скитальців. З поміж них найбільш прихильно ставилась й ставиться Федерация Жіночих Організацій. Голова СУА відбула з головами Пенсильванійської й Генеральної Федерації кілька конференцій, завдяки їм вона могла брати участь в Міжнародній Конференції Жінок в Нью Йорку, та запрошена до Вашингтону на наради де остаточно вирішиться справа дійсного членства.

Статут СУА вже в останній стадії до видання й незадовго відділи їх дістануть. Були деякі труднощі у підшуканні перекладчика на англійську мову, який був би обзнайомлений із підкладом легально-парламентарних правил статута.

На Загальний Зїзд ЗУАДК Допомогового Комітету 22-23 лютого ц. р. рішено вислати відпоручницю Централі СУА та дальше працювати якнайтісніше з тією організацією.

Централя СУА.

„ОРГАНІЗАЦІЯ САМОДОПОМОГИ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ”

Старанням Ініціативного Комітету, до якого м. і. входили Марія Хомин, Галина Зейкан і проф. Петро Андрусів, відбулося в неділю, 15-го лютого в Нью Йорку Загальне Зібрання новоприбулих до Злучених Держав українських імігрантів, на яких створено „Організацію Самопомоги Нової Української Еміграції” Зборами проводив проф. Андрусів, секретарювала Галина Зейкан. Про думку, ініціативу і потреби створення такої організації розповіла коротко Марія Хомин, що недавно приїхала до Злучених Держав з Європи як делегатка „Об'єднання Українських Жінок на Еміграції в Європі. Зі звіту Ініціативного Комітету виходило, що на його заклик в пресі зголосилося 78 осіб, які приїхали до Америки після другої світової війни. Усіх, які за той час приїхали, є около 200 осіб. На Зборах було 40.

Професор Андрусів відчитав проект статуту нової органі-

зації, в якому м. і. встановляється: Організація мала б свій осідок в Нью Йорку і своєю діяльністю охопила б Злучені Держави і її території. Ціллю організації є „нести допомогу новоприбуваючим до Америки українцям без різниці, релігії й терену походження”. Характер організації є аполітичний і тільки харитативний. Дійовими членами організації можуть бути тільки українці, які приїхали до Злучених Держав після другої світової війни, а спомагаючими й почесними членами теж всі інші українці в Америці. Валишаючи основну дискусію і кінцеве вирішення та ухвалення статуту черговим Зборам, усталено, докищо, назву організації та вибрано Управу, яка повинна негайно розпочати працю.

До Управи вибрано: голова — проф. Андрусів, секретар — Б. Коваль, касієр — д-р Кибало і д-р Гладкий — член Управи. До Статуткової Комісії вибрано проф. Андрусів, д-ра Левицького і п. Прудивуса. Різночасно вибрано двох делегатів на Загальні Збори Злуч. (Продовження на сторони 9-ій)

О. Л.-й

Державний світогляд Тараса Шевченка

Літературна творчість Шевченка стала джерелом визвольних ідей, як ідейний заповіт поета в майбутніх українських національних змаганнях.

Думки поета змісту політичного знайшли свій вираз в його поезіях. Поет мислить й висловлює свої мислі образами, але захований у тих поетичних образах реальний зміст його політичного світогляду стає для нас ясний, коли ми ті поетичні образи розкриваємо. Звичайно поезія не є відповідною формою для висловлювання політичних думок. Треба геніального поета як Шевченка, щоб надати високої поетичної вартості творам, які трактують теми політичного змісту — у виразних, яскравих, яскравих образах.

Основне тло з якого повстає весь громадянський світогляд нашого поета, це — глибоке патріотичне почуття. Шевченко перш за все поет-патріот, проповідник національного чину аж до найбільшої саможертви для батьківщини ("Я так її, я так люблю, мою Україну убогу... за неї душу погублю"). Певна важна більшість творів перекручена любов'ю до України, до її природи та всього національного побуту, боєм за її трагічну долю, безоглядною відданістю її інтересам. Досить згадати розпачливі пісні-сльози поета-вигнанця: "Холоне серце, як згадаю що не в Україні виховають, що не в Україні буду жить", або "А ти моя Україно, безталанна вдово! Я до тебе літатиму з хмари на розмову, на розмову тихо-сумну, на раду з тобою"...

Патріотизм розуміє Шевченко не на словах, а на ділі, як живу працю над культурним та соціальним піднесенням обездолених верств рідного народу ("Обнімітеж брати мої, найменшого брата, — благословіть дітей своїх твердими руками і обмитих поцілуйте вольними устами"), над політичним визволенням батьківщини ("Схаменіться недолюдки, діти юродиві! Подивіться на рай тихий, на свою Вкраїну, полюбіте щирим серцем велику руїну! Розкуйтеся, братайтеся!" "Кайдаки порвіте!") у своїм "Посланні" звертається і до живих, і до мертвих, і до тих, що мають народитися, і що на Україні і не на Україні, закликаючи їх, щоб пильнували свого краю, боронилися перед чужими впливами, які вчать зневажати своє рідне, щоб ми були собою та трималися своєї народності. Сам поет розумів своє історичне для долі батьківщини зна-

чення в тому, що силою свого слова він підніс затемнену поневоленням свідомість свого народу та забезпечив надалі непереривність українських визвольних змагань ("Возвеличу малих отих рабів німих! Я на сторожі коло їх поставлю слово!").

Над усім змістом його творів — і поетичних і прозаїчних — панує одна думка — про Україну, про її колишню долю, про сучасне її становище, про її майбутність, — і все з погляду найширших національно-громадських завдань. У минулому України поет одділяє додатні сторони її життя від негативних, очищає її історію від псевдо-героїчних явищ і постатей, що засліплювали свідомість земляків та створювали замішання у їх світогляді: освітлює — з погляду національного, соціального та державного — справжнє становище України в умовах російської державності; виразно зясовує завдання батьківщини й у майбутньому: майбутня її доля може бути ясною та знайде твердий ґрунт для себе лише тоді, як буде задоволено ту потребу що від неї все інше залежить, — справу національно-державної незалежності, власного права й сили "в своїй хаті".

Коли до Шевченка українські змагання було вже досить приборкано, а самий національний світогляд захмарено, то за Шевченка й по нім кожний, кому близькі були інтереси батьківщини, вже розумів, з якого боку треба підійти до національної справи, до чого взятися, куди прямувати. Епохальна роля Шевченка в історії України полягає в тому, що він відновив наші національно-державницькі традиції, на чергу на яких історичних завдань поставив ідею державної незалежності, як основної гарантії інтересів нації. Ідея ця органічно просякає цілий його світогляд. У процесі загального духового зросту поета набували виразніших форм і його погляди на соціальне та політичне життя українського народу; поглиблювалася в тому процесі й центральна в усьому світогляді Шевченка ідея — ідея державної незалежності України, поширювались її моральні та правні основи, ясніше висвітлювалася її життєва конечність. Але в засаді своїй ідея ця стоїть у Шевченковому світогляді непохитно від початків його громадянської свідомості аж до останніх хвилин письменницького і взагалі життєвого

шляху поета. Уже в самій короткій її політичній формулі — "в своїй хаті своя правда і сила і воля" — міститься ідейний заповіт, що на його виконання та закріплення пішло вже й піде ще багато праці цілих поколінь українського народу. В цих словах — ціла програма дальшого життя, ідеал тої правної державної форми, що єдина може забезпечити народові право, силу й волю на своїй землі.

Ця ідея державної самостійності України складає таку органічну властивість Шевченкового світогляду, що її не могли знищити навіть ті нелюдські карки, що впали на долю поета. Він захоплювався історичними явищами, оспівував їх, спонуканий до того ідеєю що жила в узятих з минулого образах, — ідеєю вільної України що мов плідоче зерно залишається жити, коли як лушпиння, опадє зовнішня історична форма. Згадуючи як „запорожці вмїли панувати”, поет додає при тому: „панували, добували і славу і волю” Сумуючи що „минулося, осталися могили по полю”, поет разом з тим завважує, що ті могили „про волю нишком в полі з вітрами говорять”. В другому місці, згадуючи про тіж самі пам'ятки українського минулого, поет ще ясніше, означає їх національно-визвольне значення, вкладаючи в уста поляглого в могилі козакові такі слова: „Дивися дитино: усі ті могили — усі, отакі: начинені нашим благородним трупом, начинені туго. Оце воля спить! Лягла вона славно, лягла вона вкупі з нами козаками! Бачиш як лежить, — неначе сповита!... Тут пана не має: усі ми однако на волі жили, усіми однако на волі жили, усі ми однако в станем” Воля — основа людського життя, бо „де нема святої волі, не буде там добра ніколи” У своїм розумінні в олі, поет розкриває зміст того національного гасла, що з ним ішли всі визвольні змагання українського народу та порушення якого провадило й провадитиме до поневолення, рабства, до втрати гідності й особистої і національної і державної. Воля як ідеал національного життя, як засада народної свідомості що керувала історичним шляхом України та виробляла відповідні історичним умовам форми політичного життя, — це не вмірший і незабуваний зміст українського національного життя в його минулому — „тої слави козацької повік не забудем” Та засада —

„голосна та правдива, як Господа слово”, вона „не вмере, не загине”.

Історичні згадки Шевченка дають контраст із сучасністю та викликають у свідомості читача реакцію на ту сучасність. Сумовиті образи свідків минулого — „мовчать гори, грає море, могили сумують” — завершується у поета різким контрастивним образом поневолення України чужинцями: „а над дітьми козацькими логанці панують” Коли поет згадує про те, як „засивали трупом поле, поки не остигло”, як „лягла спочить” козацька воля, то це лише різкіше ставить перед свідомістю поета той факт нинішнього часу, що „тимчасом виросла могила, а над нею орел чорний сторожем літає”, — чорний орел як емблема російської державної влади над Україною; що тяжке лихо України бачить „тільки ворог що сміється” — ворог, який святкує свою перемогу над поневоленням народом. Поет певний, що споглади історичні виховують та гартують дух, викують свідомість наших кривд і наших прав: „Смійся, лютий враже, та не дуже, бо все згине, слава не поляже, не поляже а розкаже що діялось в світі, чия правда, чия кривда і чиї ми діти” Коли поет малює картину, — „Нема Січі. Очерети у Дніпра питають: де то наші діти ділись, де вони гуляють?” — то відповідь ясна: ті діти що боролись за волю батьківщини, за волю українського народу, — потрібні тепер, щоб відновити визвольні змагання проти ворога що гнобить Україну.

Коли ставало перед поетом питання революційного визволення України з поневоленого становища у складі російської держави, він не вагаючись вирішив це питання позитивно. Певний, що „діждемось таки колись” свого державного визволення, поет закликає в іншому місці готуватись до революційного чину. „Порадимось, посумуєм, — звертається він до України — поки сонце встане, поки твої малі діти на ворога стануть”. Поет збагає, що вже „лежить попїл на розпутьті, а в попелі тліє іскра вогню великого, тліє, не вгасає, жде підпаду як той местник, часу дожидає” Визволення України поет бачить на руїнах самодержавної Росії: „Бували війни й військовії свари. Було добра того чимало! Минуло все, та не пропало, — остались шашелі: гризуть, жеруть і тлять старого дуба... А од коріння тихо, лю-

(Продовження на сторони 5-й)

Державний світогляд Тараса Шевченка

(Продовження із сторони 4.)

бо зелені парості ростуть. І ви-
ростуть; і без сокири, аж заре-
ве та загуде, козак безверхий
упаде, розтрощить трон, пор-
ве порфіру, роздавить вашого
кумира, людській шашелі!" То-
ді "церква-домовина розвалиться,
а зпід неї встане Україна",
встане в ім'я ідеалів правди
й волі: "Встане Україна і роз-
віє тьму неволі, світ правди за-
світить, і помоляться на волі не
вольничі діти". І поет заповідає,
помянуть його "в сімі вольній,
новій", — означаючи так Україну,
як вільну, незалежну державу.

Поет глибоко вірив у незмірну
революційну силу слова й ціле
своє життя боровся за свої
переконання силою тої зброї,
якою геніяльно володів — словом.
"Орю свій переліг, убогу ниву,
та сію слово, — добрі жнива
колись то будуть" Всю силу
свого слова поет поставив собі
за ціль обернути на національне
освідомлення своїх земляків:
"Може верну знову мою правду
безданну, моє тихе слово. Може
викую я з його до старого плуга
новий леміш і чересло, і в тяжкі
упруги може зорю переліг той,
а на перелозі я посію мої сльози,
мої ширі сльози. Може зйдуть і
вироснуть ножі обоюдні, розпанахають
погане, гниле серце, трудне,
і вицідять сукровату, і нальють
живої козацької тії крові, чистої,
святої!"

Слово як орган революційної
думки дає великі жнива. "А деж
твої думи, рожеві квіти? Доглядані,
смілі, виховані діти? Кому ти
їх друже, кому передав? Чи може
на віки в серці поховав? Ой не
ховай, брате! Розсип їх, розкидай!
Зйдуть і ростимуть, і вийдуть з
них люди". І поет сам виконував
цю свою раду з відвагою, що коштувала
йому всієї долі, самого життя.

Шевченко не лише поет, але й
ідейний провідник. Національно-державний
ідеал розвинув він у своїй поезії
широко та многобічно. З цього погляду
поезія Шевченка має для нас епохальне
значення. Не геніяльний стиль та
форма, але політичний зміст поезій
Шевченка зробив його національним
пророком. До Шевченка міг український
патріотизм ховатися під крилами
чорного орла та білого царя, після
Шевченка, хто хотів тільки послідовно
іти за ним, не міг вже бути російським
патріотом. Тепер, кожний політично
свідомий українець може бути лише
патріотом-самостійником, при
к л онником власної незалежної держави.
Трудно збагнути яке неочінене
значення для національно-державного
українського руху мав

той факт, що ще в першій половині
19 століття Шевченко відновив у
свідомості земляків приспану,
майже перервану традицію змагань
за українську незалежну державність.
Він відновив ті державні засади
що живили сили української нації
в народно-козацьких повстаннях,
що довели у свій час до створення
української держави Богдана, що
кермували державницькими змаганнями
Мазепи, що в ближчій до Шевченка
час позначилися в політичних
планах українських патріотів, та
знайшли собі вираз у політичному
памфлеті "Історія Русів" Шевченко
переплавив їх, як "злото куте-бите,
і семикрати перелите", в огні
свого широкого громадянського
світогляду. Він викував "до
старого плуга новий леміш і чересло"
— українській національно-державній
ідеї він засвоїв засади демократизму,
рівності прав та обов'язків усіх
елементів української нації,
забезпечивши цій ідеї життєву
силу, поки засади соціальної
правди будуть живі та чинні.

Як високо стоїть зміст національно-
державної ідеології Шевченка,
як широко розвинув він ідею
української державної незалежності,
бачимо вже з того, що треба
було ждати більш як півстоліття
по смерті поета щоб нація вповні
й остаточно відчула й зрозуміла
всю життєву правду національно-
державного гасла поета-громадянина:
"в своїй хаті — в незалежній,
самостійній державі, своя правда
— розвій властивих народові
правних засад, і сила — відпорна
міць національного організму,
і воля — відповідний народному
світоглядові політичний устрій,
що забезпечує свобідне життя
всім елементам нації.

Такої як "Кобзар" книжки не
має ні один народ. "Кобзар" —
це книжка що містить у собі
національну програму, яка своєю
високо-поетичною формою має
магічний вплив на маси; це не-
вичерпане джерело незломної
віри в нашу справу для всіх
поколінь української нації —
справді для "мертвих, живих і
ненароджених". І в міру того,
як українські маси будуть усе
глибше засвоювати твори свого
національного генія-поета,
будуть вони усвідомлювати собі,
поруч з його поетичними
скарбами, і його національно-
державні думки, а серед них
найчільнішу — ідею державної
незалежності України.

**ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-
ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД**

ВІТАЄМО ГРОМАДЯНКУ

Перше число нового жіночого
журналу п. н. "Громадянка"
видання організації Об'єднання
Українських Жінок на Еміграції,
прийшло до нашої редакції
цими днями з Німеччини.

Журнал з гарною колірною
окладинкою, міміографований,
на 40 сторінок, має дуже поважний
зміст. Статті, короткі оповідання,
поезія, поради для матерей,
новинки з жіночих організацій
й преси, ділові звідомлення
організації, практичні фахові
поради, інструкції шиття й
дві сторінки мод, є у першому
числі Громадянки.

Між співробітницями, бачимо
імена відомих нам з давнішої
праці у виданнях в Галичині як
Ірина Павликовська, Др. Софія
Парфанович, О. Лятуринська,
Олена Кисілевська, й деякі новіші.

Завдання які поставило собі
видавництво зясується у статті
Від Редакції: "Цим журналом
розпочинаємо поступову і
спокійну працю вкорінення в
жінках розуміння своєї ваги,
свого величезного значення й
відповідальності, працю для
вироблення в них свого погляду
на всі справи".

Стаття "Наші сучасні завдання"
зясує ідеологічний напрям
організації ОУЖЕ "нашим
обов'язком є рятувати національну
спільноту". "В організації
власних сил скоординування
своєї праці..." "Будемо
зберігати українську культуру
на основі пошани української
національної традиції, захищаючи
гідність нашого національного
імені"...

Вітаємо Громадянку, радіємо
новим гостем, й підемо назустріч.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА

(Ділимося з нашими читачками
листом від Пані Лідії Бурчинської,
відомаї нам редакторки журналу
"Нова Хата", яка виходила у
Львові, через кілька років аж до
другої світової війни).

Грац, 9 січня, 1947.

Редакція "Наше Життя" при
Союзі Українок Америки у
Філадельфії.

По довгих заходах одержала
я два числа Вашого цінного часопису
(вересень, жовтень, 1946). З
великим зацікавленням стала я
їх перечитувати. По довгому
часі приємно було побачити знов
жіночий журнал.

Дозвольте що цілком коротко
виразу свою думку та вискажу
Вам своє признання. Бачу, що
впродовж війни розрослося й
поглибилося у Вас наше життя,
коли стільки жіночих сил
стануло до праці. Вісті в газеті
дуже ріжнотні й на належному
рівні. Видно, що американська
українка вже ста-

ла громадянкою нової держави,
але її тепле жіноче серце бється
ще для давньої батьківщини.
Такі статті, як "Великий шум",
"Вибори цього року" виказують
гарну політичну зрілість, а пані
Л. К. очарувала нас усіх своїм
звідомленням із конференції
миру в Парижі. Також сторінка
молоді зі своїм свіжим підходом
до справи та окремою мовою
дуже цікава.

З приємністю прочитала я
звідомлення з жіночої праці у
Вас та в Європі, бо про те не
можна ніде довідатись. Не уявляєте
собі, яке це важне для нас!
Ви повинні збирати такі
звідомлення звідусіль, з усього
світу, де живуть українці. Це
скріплює наше самопочуття й
повідомляє одних про других.
Правда живу в глухій закутині
Австрії й тому не можу Вам
багато допомогти. Але постараюся
сповіщати Вас про наш куток.
Не посилаю цього зараз, бо
мусілаб задержати листа, а
хочеться скоро вислати Вам
своє признання й подяку.

Та з цим зв'язане одне прохання.
Чи моглиб ми тут діставати
правильно Ваш часопис? Передплати
не можу Вам вислати, але
постараюсь винагородити це
співпрацею. Можливо, що
посилаєте вже нашим жіночим
організаціям в Зальцбургу й
Іннсбруку. Тож долучіть ще
до того жіночої секції в
Вілляху й Грацу.

Лідія Рудик Бурчинська.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ЛЮТНІ 1947

Річна виладна і організаційний фонд	
Відділ 5, Детройт, Міш.	20.00—5.00
Відділ 6, Рочестер	10.00—5.00
Відділ 21, Бруклін	20.00—5.00
Від. 22 Джерси Ситі за 1946	20.00—
Відділ 37, Детройт, Міш.	20.00—
Відділ 41, Філадельфія	20.00—5.00
Відділ 44, Бостон, Масс.	20.00—

Резервний Фонд

Від. 22 СУА на допом. скитальцям	25.00
Збірка на вечері Головної Управи СУА	
зложили: А. Сивуляк 2.00. По 1.00: П. Панамериканко, О. Л., А. Бодак, М. Бабяк, С. Абрагамовська, Б. Марусевич, Т. Косиш, О. Штогрин, Б. Григорєць, І. Бенцаль, Ю. Маньовська, К. Ярош, А. Бойко, А. Банах, о. В. Улянницький, Б. Катамай, М. Скубова. Разом 19.00	
По 1.00: Ева Дудяк, Грейт Медовс, Ксеня і Теція Чагарин, Вунсакет, М. Григорєць, Філадельфія.	

По 1.00: Ева Дудяк, Грейт Медовс, Ксеня і Теція Чагарин, Вунсакет, М. Григорєць, Філадельфія.

Пресовий Фонд

Відділ 4 Нью Йорк Ситі	10.00
Відділ 5 Детройт, Міш.	25.00
Відділ 6 Рочестер	5.00
Відділ 21 Бруклін	10.00
Відділ 22 Джерси Ситі	10.00
Відділ 37 Детройт, Міш.	5.00
Відділ 42 Філадельфія	100.00
Марія Передак, Честер, Па.	5.00
Катерина Ярош, Філадельфія	5.00
Анна Тимочко, Детройт, Міш.	2.00
Катерина Баран, Бруклін	1.50
По 1.00: Ева Олійник, Філадельфія, членки 42 відділу, Філад., Ксеня Чагарин, Вунсакет, Стефанія Чапельська, Елизабет, Н. Дж.	

Ангела Банах, фін. секр.
Марія Бабяк, касирка.

ШИРІТЬ „НАШЕ ЖИТТЯ”!

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

The Kobzar and Ukrainian History

By M. M.

It was from the Ukrainian bards, or wandering minstrels, called Kobzars, that Taras Shevchenko obtained, directly or indirectly, much of the material he spun so skillfully into his beautiful lyrics and ballads.

At one period of Ukrainian history, and reaching their height of importance during Kozak times, these Kobzars were numerous in Ukraine and had a definite niche in the nation's history.

The Kobzar usually was a man who, in his youth, was a member of the Zaporroggian Sitch, a community of free, fighting Kozaks whose stronghold was located below the rapids of the Dneiper. He fought in many wars against oriental invaders and was finally taken captive and transported to Turkey, where he slaved as long as he was physically able. When he outlived his usefulness, his Turkish master set him free and sent him back to his own country — but not before putting out his eyes prior to his release. On his return to his native land, the old Kozak acquired the services of a homeless and usually nameless little boy, to lead him around the countryside. Thus the two, the old man, blind, white-haired, with his "kobza," or bandura, the 12 to 23-stringed instrument he used to accompany his singing, slung over his shoulder, and the tattered orphan boy ever-present at his side leading the venerable old man by the hand, became a familiar sight in the land.

From hamlet to hamlet, over the vast Ukrainian plains, from capital to capital, singing folk-songs and relating their experiences in the wars against the Turks and the Tartars, there were countless numbers of these Kobzars. They kept (in lieu of printed books), the history, folksongs and folklore of the land alive. Records of Kozak heroic deeds were thus preserved in the songs sung by these Kobzars, called 'Dumi.' These dumi were free, melodic recitative-improvisations, with melodic endings at the end of each sentence. Dumi first were heard around 1413 and were still sung far into the 18th century. From the tenor and theme of the Dumi sung during the period from 1413 until the middle of the 16th century, Ukraine's glory appears to have been at its nadir. The themes of the dumi sung during this era were of slavery, Tartar pillaging, escape from slavery, privation, renegadism and weeping over the ruins. This, then, is the dark period of Ukrainian history which began with the destruction of the Kievan State, when Ukraine was conquered by and absorbed into Lithuania—1363. It was later incorporated into the Polish State—1413. The Golden Horde (Tartars) which overran Ukraine, began to disintegrate. In 1474, the Tartar raids on Ukraine began, with the burning of villages, the taking of prisoners, and the beginning of the great Crimean trade in Ukrainian slaves. Hopeless Ukrainians began to abandon the steppes for the northern forests.

However, when the Kozaks came into power, the Dumi of the Kobzars had a different theme. During this Golden Era, which marked the period of a great Ukrainian spiritual upheaval and the crowning achievement of the Kozak epoch, we learn that Ukraine's history was influenced principally by Kozaks. They appeared first as supporters in the struggle against the Tartars, then, as a strong, organized military force, with their stronghold, the Sitch, located on Khortitsia Island in the Dnieper. With its democratic forms of government, the Sitch became the nucleus of the future Kozak State, attracting the Ukrainian village and townfolk from Poland. In 1569, when Poland established aristocratic rule and began religious oppression of Ukrainians, Kozaks of the Sitch found another battle-front — with the Poles, fighting for their nationality, social justice and faith. Thus, fighting on two fronts, the Kozaks played a great role as defenders of both religious and political rights of the peasants. They took part in four uprisings from 1625 to 1638 — against the Poles. Finally under Khmel'nitsky, they freed Ukraine from Polish rule in 1648.

The dumi of this 'Golden' period, with their idealization of Kozakdom, as defenders of faith and truth, and Khmel'nitsky as Defender-Liberator, became the favorite source of material for many of Taras Shevchenko's heroic poems—of which 'Haidamaki' is his best.

HELP UKRAINIAN REFUGEES

TARAS SHEVCHENKO

By Helen Komarivna—Translated by Jos. Wiznuk.

He knew no swaddling clothes of silk
Within a palace wondrous fair,
But born into a humble home,
He met but bondage, toil and care,
The hapless mother swaddled him
Amidst the daily round of care,
And throughout the life-long night, for
The serf-born son she made her prayer.
God heard the mother's pleading prayer
And comforted her, bereft of joy,
And then the gift of matchless song
Bestowed upon the little boy.

When he grew up and took the lyre
And moved his hand the strings along,
A flame of wondrous living song
Came forth with tales of ancient wrong.
The song of which he sang to all
Was freedom, life and happiness;
It woke them from their sleep and cried—
That soon their wrongs would have redress.
He sang the peasants' rightful cause,
The shameful fetters of the day;
He did not grudge to spend his strength,
Nor paused to wipe his tears away.

GRESCOE DEBUT A TRIUMPH

Winnipeg's Cinderella

When a violin salesman knocked at her door in 1934, Mrs. Geo. Grescoe, wife of a civil engineer in Winnipeg, Man., decided it was time to find out if her eldest daughter, Donna, aged 6, had the traditional Ukrainian talent for music. Mrs. Grescoe bought the violin. A year later, Donna was enrolled in the Beresford School of Music (since defunct), which specialized in teaching the mandolin, guitar, violin, and other string instruments.

"We used to stand in rows and saw away all together," says Donna, now 19. "We didn't learn much about music . . . but I did find out I had a liking for the violin."

By the time she was 8, Donna's liking for the violin had won her acclaim as a child prodigy. She played at service-club luncheons, charitable affairs, and on the radio, and earned \$30 a week at the Beacon vaudeville theater. At 14, using a borrowed violin, she made a record score at the annual Winnipeg Music Festival. Arthur Benjamin, an adjudicator, jubilantly declared: "Hats off, gentlemen, a genius."

Up the Scale

Overnight, the borrowed violin fired Winnipeg's generosity. The Winnipeg Tribune sponsored a concert, to which local artists and groups contributed, to buy Donna a \$1,000 Michel Deconnet violin (Venice, 1754). The Wo-

men's Musical Club gave her a \$100 scholarship. Then a group of local citizens subscribed more than \$3,000 to send Donna to New York, where she studied for three years under Mishel Piastro, former concert master of the New York Philharmonic-Symphony Orchestra.

Last October, Donna gave her first solo concert in the city-owned Winnipeg Auditorium to finance a debut at Town Hall in New York. Provincial and federal governments waived taxes. Hundreds were turned away from the 4,500-seat hall.

Even in New York, Winnipeg's faith in its Cinderella ran high. Breaking Town Hall debut tradition, her sponsors refused to paper the house. Only a select few won free tickets. But the committee splurged money on a publicity agent and a post-concert reception at the swank Pierre Hotel, where Mayor Garnet Coulter of Winnipeg was host. He shared the honors with Donna's parents, Ralph Maybank, Winnipeg member of Parliament, and Lady Eaton, dowager head of the transcontinental department store chain which gave Donna an \$800 concert gown.

Three out of five New York critics were warmly encouraging. The New York Times said she was "uncommonly talented" and The Post called her "highly exceptional." With home-town pride, Winnipeggers felt sure their Cinderella was well launched on a concert career.

(Newsweek, Feb. 17, 1947).

Ukrainian Contributions To American Culture

By LUBA U. KOWALSKA

Summary of Ukrainian History and Reasons For
Ukrainian Emigration

(Continued)

Ukrainian Participation in American Life

Ukrainians came to America with the express purpose of bettering their standard of living and because of their desire for political, religious, and cultural freedom. Most of them, being very poor, became farmers, miners, steel workers, household workers, and in general, took to all forms of manual labor. There were many political exiles who, for the most part, were well-educated. These endeavored to learn the English language as soon as possible in order to be able to participate in American life.

The first educated Ukrainian that we know of was a political exile, Rev. Agapius Honcharenko, who taught Greek in the Episcopal School in New York from 1865 to 1867. He moved to California in 1867, where he settled on his farm near San Francisco which he called "Ukrainia", from which he published a newspaper for his countrymen. It was interesting to learn that the first president of the Hawaiian Senate after the incorporation of Hawaii into the United States in 1898 was a Ukrainian, Dr. Nicholas Konstantinovich Zudzylovsky-Russel. Intellectual Ukrainian Americans have become very interested in American politics and we find quite a few holding official positions in their various states.

As the years went by, Ukrainians entered into every professional field. As early as 1895, D. D. Perch taught in public schools in Olyphant, Pa. There is a great number of Ukrainians in the teaching profession. We now also have a distinguished group of professors at various universities: Dr. Alexander A. Granovsky (listed in Who's Who in Science) at the University of Minnesota, with him are Dr. Mykola Haydak and Prof. Yakiw Kyslenko; Dr. George Vernadsky is an authority on Slavonic history at Yale University; Dr. G. Potapenko is teaching at the California Institute of Technology; Dr. Vladimir Timoshenko, an economist, is at Stanford University; Drs. Stephen Timoshenko and Andrew Uhenko, of the depts. of engineering and philosophy respectively, are at the University of Michigan.

In the ranks of American sociologists there are three outstanding Ukrainians: Yaroslav J.

Chyz, former editor of "The People's Will" and collaborator on the Commonweal magazine; Martin Gula, the originator of the Home for delinquent boys — "Boys' House" — and now doing the same work in Chicago while teaching at the University of Chicago; and Stephen Mamchur, well known sociologist and writer.

To American Agriculture, Ukraine has given one of its most precious products, its wheat from Ukraine's famous "Black Earth" belt. Ukrainian immigrants brought with them wheat seeds, and these are now being used by American farmers in the West and Middle West under the names "Kubanka," "Crimean," and "Kharkov." "Kherson" oats are also being used as well as some Ukrainian varieties of rye, buckwheat, alfalfa, sunflowers, and millet.

Among Ukrainian writers whose works are well known in translation in America are Gogol, Nekrasov and Kostomarov.

In the movies, Ukrainians are represented by John Hodiak and George Montgomery. The Ballet Russe has but one Ukrainian that the writer is certain of, Igor Yuskivitch, — Danklova's partner.

Ukrainian Americans are particularly proud of Sabin A. Sochoky, who invented radium paint, and ultimately died from radium poisoning. Another famous Ukrainian inventor is Igor I. Sikorsky of the Sikorsky Aviation Corporation, who invented the helicopter. During World War II, Mr. Dzus of the Dzus Screw Co., in Long Island, invented a new self-sealing screw which is being used almost exclusively in airplane manufacture. The Switlik Parachute Co., of Trenton, N. J., was twice honored by the Army and Navy for Excellence.

According to the statistics compiled on Ukrainians in the armed forces, there were definitely 100,000 young Ukrainian men and women serving Uncle Sam, many of whom have been decorated for bravery. The Ukrainians have endeavored in every way to do their share in the recent War Effort. They have sponsored War Bond Rallies, Red Cross Campaigns, and assisted in almost every public manifestation with songs, dances, and monetary contributions.

Practically the first American

JERSEY CITY, N. J.

Activities of Branch 50 UNWLA

The Ukrainian Junior League of Jersey City Branch 50 of U. N. W. L. A. celebrated recently their first anniversary by attending a performance of "Gypsy Girl" and having dinner after.

The club's recently elected officers are: President, Mrs. Maryann Lotowycz; Vice-president Miss Helen Chomiak; secretary, Miss Ann Kawaczka; treasurer, Miss Nettie Zakanycz; and directors, Mrs. Katherine Wagner, Mrs. Helen Magura and Miss Helen Cenko; publicity chairman Miss Helen Wenger.

A Christmas party was held by the Ukrainian Junior League. Their invited guests of honor were the members of the Blessed Virgin Mary Sodality of SS. Peter and Paul Ukr. Catholic Church of Jersey City. Both American and Ukrainian Christmas carols were sung, gifts were exchanged and refreshments were served. We also contributed a Christmas basket to the nuns of our parish.

Miss Eva Barna and Mary Kawaczka are heading pin committee. The Ukrainian Junior League will have a pin made for each of its members also to represent our club.

Regulation business was discussed and plans made for the following programs: Friday, Feb. 7, a food demonstration at the International Institute of Jersey City. Ukrainian Easter Egg demonstration on March 2, at Ukrainian Center 181-183 Fleet St., Jersey City. On May 9, a fashion show and card party to be held also at the Center. A Mother's day program is being planned for May 11.

* * *

On Feb. 7, 1947 a food demonstration was given by the Ukr. Jr. League at the International Institute 681 Bergen Ave.

Mrs. Maryann Lotowycz presided and introduced Mr. Shaw and Mr. Tuohey as food demonstrators. The invited guests were members of the League, their families and friends. Mr. Shaw and Mr. Tuohey showed us and explained how people waste the best material that their health requires mostly, such as skins of

casualty of World War II was an Ukrainian, Anthony Curkowsky, an expert in the Japanese language, who was decoding Japanese radio broadcasts in Pearl Harbor before the fiendish Japanese surprise attack on that harbor. He was found stabbed to death with a Japanese dagger a few days before America entered into war with Japan. It can never be said that Ukrainians have not become true Americans.

(To be continued)

apples, potatoes, etc. Why we need the vitamins and the magnesium of the seeds in the core? The apple peeling contest between Mr. Tuohey and a guest, proved how the best part of the apple was wasted in faulty peeling by the guest contestant. They explained to us the old and the modern way of cooking. After a short demonstration and talk the refreshments were served.

During the intermission Miss Jean Schumacher and Miss Elaine Wagner entertained the guests playing the piano.

Prizes were given out; the first and second prize were tickets to a card party and fashion show given by the Ukr. Jr. League on May 9, 1947. They were won by Misses Jean Schumacher and Jean Zelenty. The third prize was a 10 qt. Wear Ever pot, won by Mrs. Anne Chominska.

Hostesses for the evening were Mrs. Maryann Lotowycz, Mrs. Katherine Wagner, Mrs. Helen Magura, Misses Helen Cenko, Helen Wenger, Olga Masakowska, Ann Kawaczka, Ann Kish, and Ann Berwecky.

Helen Wenger,
Publicity Chairman.

FROM OUR LETTER BOX

The following is taken from a letter received by Headquarters of the UNWLA, this past week from Junior League Branch 56 of Chicago:

"Junior League Branch 56 collected the total sum of \$528.50 for aid to the Displaced Persons in Europe by means of Christmas caroling. Enclosed is a Money Order in this amount. Please forward this money to the Ukrainian Relief Committee.

We are indeed very proud that our organization is doing such wonderful work for the Ukrainians, and we here in Chicago shall try to do our utmost to give you all our aid. We have already sent out a number of parcels of clothing to Germany to addresses which Rev. S. Reshetylo gave us, but we are also going to concentrate on the food packages you wrote us about in your letter of a few weeks ago.

Last Sunday we had our annual meeting, and in a short while you will receive a report of our work for the past year and a list of newly-elected officers."

Certainly this group is to be commended for doing such a splendid job for so worthy a cause. We are proud of you Junior League Branch 56.

He who floats with the current, who does not guide himself according to higher principles, who has no ideal, no convictions — such a man is a mere article of the world's furniture — an echo, not a voice.

Aniel.

Савеля Стечишин

Як писати писанки

Штука писання писанок не така аж дуже трудна, як на перший погляд може видаватися. Треба тільки взятись і спробувати своїх сил. Перші спроби може не принесуть аж надто досконалого твору, але рука вправиться в розводженні рівних ліній на кулистій поверхні яйця. Помилки приносять багато науки і на помилках найкраще вчитися.

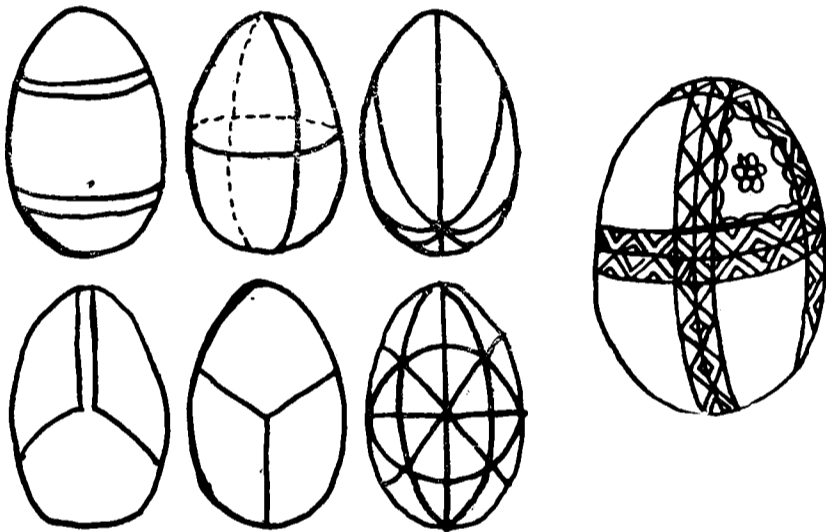
До писання писанок треба братися в часі посту. Часом буває, що деякі писанки прекрасно вдаються і хотілобся їх ще більше удосконалити та заходить великий тиждень і не стає часу. Писанка написана вже по Великодні чомусь не має того чару. Хто раз візьметься до писанок, то цілком певно тяжко від них відірватися. Писання писанок має якусь особливу приману.

спилувати на пильничку і далі ще випробувувати.

До писання писанок уживати тільки бджільного воску, бо такий віск скоро твердне і дає кращі висліди ніж земний віск. Звичайний земний віск або парафіна є надто м'який і може теплій фарбі розлізтися і зіпсувати взір. Бджільний віск жується в аптиці.

Яйця на писанки вибрати малі і білі та не надто гладкі або вилискуючі. Шорстка поверхня яйця дає кращі висліди ніж надто гладка. Деякі досвідчені писанчарки радять яєць не мити. В разі потреби можна яйце повтирати вогною шматкою. Яйця треба огріти в теплій місці, тому що віск не вчепиться зимного яйця, а як вчепиться, то скоро відлетить.

Краски на писанки вибира-

Перш усього треба навчитися робити кистки до писання писанок, бо від кистки буде залежати вправне розводження взору. Для того добре зробити собі кілька кисток. В гараджах продається тонесенька бляшка шаперової тонкості, що називається „шимс“ або „шимстак“. Вибрати якнайтоншу бляшку, таку як папір. Витяти невеличкий кавальчик і звинути на тоненьку голку у виді маленької рурочки. Голку вийняти а через рурку пересилити тоненьку нитку; коч можна і без нитки обійтись. В старім краю пересилювали через рурочку волосок з кінської гриви. Це на те, щоб віск втягати. Привязати ту рурочку до витесаного патичка тонким дротиком, щоб рурочка не хиталася. Можна зробити також проріз в патичку і вложити рурочку в той проріз а відтак тісно звязати. Не буде хитатися і кистка вже готова. Намочити кистку в гарячий бджільний віск і пробувати на яйці. Часом кистка не хоче писати. Можна кінчик дуже уважно

ти ті, які вибирається на крашання вовняного шмаття. Креповий папієр на квітки також дає добрі висліди. Хто не має багато досвіду з писанками, то найкраще уживати фарби призначені на крашання яєць. Такі фарби скрізь по skleпах та аптиках продають. Вони дешевші і є кілька колірів в однім пакеті.

Для початкуючих найкраще придержуватися легких писанкових взорів. Старі писанкові взори дуже гарні і не такі дуже тяжкі. В більшою вправою можна взори більше удосконалити і взятися до більш скомплікованих гуцульських взорів.

Розводити якнайбільше взору по білим яйці, тому, що білі лінії прекрасно відбиваються на писанці. Після того вложити яйце в жовту фарбу. Теплі фарби скорше чіпаються шкаралупи. По жовтій фарбі позписувати ті площини, які бажається мати жовтими і вложити яйце в помаранчеву фарбу. По кожній фарбі дописувати. Так поступати зо всіми

фарбами, які бажається мати на писанці. Остання фарба може бути чорна, або вишнева, чи червона. Досвідчені писанчарки уживають зеленої атраменту по жовтій фарбі і записують його пером, а відтак покривають ті місця воском. Це уможливує мати ясну червону фарбу по помаранчевій, бо звичайно червона фарба по зеленій фарбі не вийде ясною тільки вишневою. Дехто також уживає чорного атраменту (індія інк), коли бажає мати тільки деякі площини закрашені на чорно. Чорний атрамент також записується пером, а відтак покривається воском. Тло такої писанки повинно бути червоне, або помаранчеве. Коли бажається мати синю фарбу в деяких площинах, то для того уживається зелений атрамент по білим яйці. Замальовується ті місця пером і покривається воском. Все це треба аж випробувати, щоб докладно зрозуміти, чому так робиться.

Коли писанка вже скінчена і закрашена в послідній фарбі, покласти її в мірно огріту піч на застелену шматку. Уважати, щоб писанка не трісла в гарячій печі. Коли віск стопиться і писанка огріється настільки, що на дотик є трохи гарячою, вийняти її і обтерти докладно з воску і сейчас поки ще гаряче яйце посмарувати чистою прозорою політурою (варне-

шом) і покласти на попередню зготовану дощинку, в яку вбито чотири шпильки з голівками або чотири тонесенькі цвяшочки. Покласти писанку на ті вистаючі шпильки чи цвяшки, щоб політура висохла навкола. Таку дощинку треба наперед зготовити і вбити в ню стільки шпильочок скільки потрібно на всі писанки. Якщо покладеться політуровану писанку на мищину, то політура прилипне разом зо шкаралупою до мищини. Шкода буде тої писанки.

Політурування писанок не є конечним. Та в тім є деякі користи. Політуровані писанки зберігаються довше без скорого псуття і не так воняють, коли постаріються. Фарба на політурованих писанках довше зберігається і писанка не линяє з ходом часу. Політура дає краще викінчення.

На писанках добре завжди записувати рік. Писанки звичайно перетримується з року в рік і добре мати записаний рік хочби для самої пам'ятки.

Не бійтеся невдач! З часом писання так вправиться, що сама писанчарка здивується, що в неї така здібність.

Організації повинні, навіть заводити в себе контести з нагородами для писання писанок між молодшими. Це буде заохота і задержиться довше традиційний звичай між українцями.

СЛАВНИЙ ОСЯГ ДОННИ ГРЕСЬКО

Про дебют Донни Гресько, українки скрипачки з Вінніпегу, що відбувся 3 лютого в Тавн Голл в Нью Йорку, подали незвичайно прихильні критичні оцінки не тільки чотири передові денники в Нью Йорку (Н. Й. Таймс, Н. Й. Гералд Трібюн, Н. Й. Сан і Н. Й. Пост), але теж і довшу статтю про кар'єру Донни подав тижневий журнал Нюзвік, що має великий тираж в Америці й Європі.

Оголошення про появу 19-літньої віртуозки на концертній естраді найбільшого у світі міста викликали таке зацікавлення, що перший раз в історії Тавн Голл всі білети були дійсно випродані, та ще й заздалегідь, — пише Нюзвік.

На концерт Донни приїхали з Вінніпегу, її родичі інж. Юрій і п-ні Гресько, майор міста Гарнет Колтер, Ралф Мейбенк, член парламенту й Леді Ітон, яка теж подарувала Донні 800-доллярову сукню для виступу в Нью Йорку. Українська публіка з Нью Йорку, ближчої й дальшої околиці та Філадельфії, а також і американці заповнили чотири й пів тисячну залу Тавн Голл. Після концерту, майор Колтер дав для

Донни й її гостей гостиню в пишнім Ст. Пер готелі.

Нюзвік називає Донну Сіндереллою якій у 6 році життя мама купила скрипочку бажаючи заінтересувати її тим інструментом. Але маленька Сіндерелла виявила більш ніж зацікавлення. Показалося що у неї є талант. І по короткій паузі в музичній школі Бересфорд, де — як казала Донна — вчили гуртовою системою — вона вже у 8 році була запрошувана з виступами у різних шкільних аудиторіях, театрі й радіо.

Донні було всього 14 літ як вона здобула собі велике признание у виступі на музичному фестивалі, який рік-річно улаждувало місто Вінніпег. Після того денник Вінніпег Трібюн купив Донні скрипку Мішеля Декорнета (Венеція 1754) за 1,000 дол., Музичний Жіночий Клуб дав їй 100 дол. стипендію, а льокальні групи горожан Вінніпегу зібрали 3,000 дол. на музичні студії Донни у Мішеля Піястро, визначного мастера-віртуоза в Нью Йорку. Перед дебютом в Нью Йорку, Донна дебютувала у своїм ріднім місті Вінніпегу, в Канаді, де теж вкрилася лаврами слави незвичайно талановитою скрипачки. Л.

Савеля Стечишин

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА ДАВНІШЕ Й ТЕПЕР

(Докінчення)

Під оглядом освіти дівчата не стояли нижче хлопців, але разом вчилися в домашніх учителів. Освіта була поширена не тільки серед шляхти, але також і серед міщанства. Дівчата з тих клас знали кілька чужих мов, знали порядок служб церковних та церковні співи, що на тодішні часи уважалося за високу освіту.

В той час, коли Україна пішла під владу Москви, стан культури в Москві був дуже низький. Самі Москалі будучи зближені до азятів були на пів дикими і їх жінки були поневолені. Навіть самі московські царі та їх церковні владки не були грамотні, бо школа і письмо уважалося за щось диявольського та лихого. Західної культури москалі боялися і від неї тікали. Між народом російським прийнялася була така приповідка: „хто латині научилси, то з правої путі совратилси“ Навіть ще в сімнадцятім столітті московські царі і церковні владки не знали письма.

Низький культурний стан Москви, заведення кріпацтва, всякі політичні гнети вплинули на український народ так відомо, що українська самостійна, войовнича жінка перемінилася в слухняну рабину. Таке саме згідливе та понижуюче відношення існувало в Галичині через польські та німецькі впливи. Українська шляхта пропала, а збудований народ стогнав у ярмі та покірно виконував свою рабську працю. Літа йшли і поступово зарисовували свої риси на вдачі людей. Жінки вірили що їх ділом є тільки дбати про конечні життєві обов'язки а все інше лежить поза межами їх здібностей та інтересів. Гнет життя й та віра дійсно лишали свої знаки на жінках. Американський філософ Ватсон сказав, що при відповіднім оточенні й вихованні можна зробити з людини Наполеона і покірного раба.

Коли в двадцятім столітті почав ширитися в світі жіночий рух, коли пішла боротьба за рівні права жінок, то між українськими жінками той рух дістав трохи іншу окраску. Український народ був тоді під правлінням Москви та Австрії. Так австрійські жінки як і московські побивалися за рівними горожанськими правами в своїй державі. Українські жінки користувалися здобутими правами і в додатку вносили в цілу справу жіночого руху народну окраску. Походя-

чи з того самого патріотичного кола, що Драгоманів, Павлик, Франко українських жінок провідниць обходила найбільше українська справа. Український народ стояв низько і треба було в першій мірі піднести гідність народу. Українські жінки провідниці вірили, що тільки перевиховання цілого українського народу принесе успіх українській справі. Таке перевиховання можна досягнути тільки при помочі патріотичних жінок матерей. Рабиня виховає тільки рабів. Треба було нарушити в дечім і суспільний лад, щоб перевиховання було кожною жінкою ясно усвідомлене і походило з її власної волі. Таку ціль мав український жіночий рух. Зробити жінку людиною, щоб через неї піднести гідність народу та більше віри в свої власні здібності, а менше тої питомої нашому народові скромності, що тримала народ в тіні.

Перша світова війна і змагання за власну державу охопила палким вогнем широкі верстви українських жінок і збудила жажду вибороти кращу долю для українського народу. Національна справа стала справою актуальною українського жіночого руху. Осередком зорганізованої праці і проводу був Союз Українок що об'єднував українок в Галичині та Волині. Українки в Канаді й Америці також прийняли ту саму назву для своїх жіночих організацій.

Хоч війна і повоєнні події не здійснили довголітніх змагань українського народу, то все таки те здорове зерно, що засіяно в народі мусить колись видати плід. Не зможе Москва цілковито здавити живого народу.

Американські та канадійські українки повинні відчувати потребу живіше працювати в своїх організаціях, бо вони одинокі в цілм світі, що можуть бути речниками української справи перед світовими жіночими організаціями.

БАЖАЛИБ ОБМЕЖЕННЯ ІМІГРАЦІЇ

В Америці піднімаються реакційні голоси щоб ще далі обмежити імміграцію. Деякі організації й члени Конгресу бажалиб щоб цілком заборонити імміграцію до Злучених Держав на 5 або й 10 літ.

Ця акція звертається головню проти бездомних європейських збігців, які сподіваються дістатись до Америки, Канади або до країн Південної Америки.

ДОПИСИ

НЕ МИНАЙТЕ НІ ОДНОЇ ОДНОЇ СТРИЧКИ

Кожного місяця як прийде до мене часопис "Наше Життя", я зараз таки "перескочу" очима кожную сторінку, з грубошого такби сказати, й вже пляную так свою роботу щоб якнайскоріше взятися до читання "від дошки до дошки", бо дуже люблю цього милого гостя що приносить стільки новин, світла й науки в мою хату.

Так і в лютім коли прийшло Наше Життя, я прочитала новинки й Вісті з Централі, а що більш часу не зоставалося, відложила його з тяжким серцем до вільнішої хвилини. Нарешті таки вже сіла спокійно тай читаю зарядом, і от приходжу на сторону де є стаття з Парижу "Ділимося нашим досвідом"

Прочитала я все чисто тай задумалась. Не вжеж і в нас в Америці можнаб таку штуку втяти, щоб св. Николай міг "латку" причіпити, так зовсім безкарно і без гніву? Деж там, борони Боже, — таж ми всі такі добрі, слухняні, ми сповняємо всі національні обов'язки так совісно, ми такі великі патріоти, ми навіть (це вже тільки жінок торкається) даємо передплату на Наше Життя так радо і без нарікань що у нас нема часу його прочитати. Як же тут кому св. Николай мігби латку причіпити. Або наприклад.. Допомоговий Комітет кличе нас рятувати скитальців то ми всі одні поперед других даємо "останню сорочку" і навіть без слова нарікання. Як жеж тут чіпати латку? Здається що св. Николай мавби "гард тайм" щоб знайти між нами таких що заслуговують на латку. Ми всі аж надто добрі, бо і в громаді працюємо, на всі ціллі даємо, свою справу 100 процент підтримуємо. Ні св. Николаю в Америці не знайдеш кандидатів на "латки".

ірині з Пенсильванії дай Боже здоровля за її упімення у статті "Щоб та слава не пропала" Ми дійсно забуваємо своїх пісень, а я ще із тих що добре памятаю рідне село, вечорі гарні аж жити хотілося, хоч спина боліла часто по трудах дня, хоч із сходом сонця треба було вставати до праці. Може це молодість, хто знає, але мені здається що це та пісня наша не наче американські вітаміни давала нам те велике бажання жити.

Дай Боже здоровля усім що пишуть до Нашого Життя, всі статті дописи й звіти про працю Союзу Українок Америки, бо усі вони цікаві, багато можна з них навчитися коли тільки хто хоче, коли в'озьме собі до

серця цю науку, коли зважить що ті що пишуть також працюють дома і поза домом, а все таки знайдуть ще хвилину часу щоб своїми думками з нами читачками поділитися. Всі вони робітниця на народнім полі, одні виполюють бурян і хопту, другі засівають здорове зерно просвіти, й усі вони варта від нас пошани й подяки.

Даймо можливість нашій одинокій самостійній жіночій газеті щораз краще розвиватися, піддержім її все новими передплатницями й датками на пресовий фонд. А найважніше, не минаймо ні одної стрічечки, бо кожна з нас знайде для себе щирю дорадницю коли завітає що місяця до її хати Наше Життя.

Читачка з Вунсакет.

НОВА ОРГАНІЗАЦІЯ

(Продовження зі сторони 3-ої)

Укр. Амер. Доп. Комітету, а саме Марія Хомин і проф. Андрусів. Підчас ширшої дискусії на тему статуту, виявилось багато труднощів, з якими зустрічаються та які мусять поборювати нові українські іммігранти безпосередньо після приїзду до Америки. Допомога в таких випадках й буде головною ціллю нової організації, хоча вона постійно пам'ятати ме про тих українських скитальців, які залишилися на скитальщині. Усі бесідники і дискусанти підреслювали, що ціллю нової організації в жадному разі не буде компетування з іншими американсько-українськими організаціями. Навпаки, організація твориться тільки з метою включитися в загальне американсько-українське життя та організовано поставити йому до розпорядження ці нові українські сили, що прибувають до Америки. Проте, її першим завданням є власне самопомога.

Треба сподіватися, що нова організація буде черговим цінним вкладом в наше організоване громадське життя, що американсько-український загаль привітає її щиро, прийме її до свого гурту та дасть їй всяку можливу піддержку й допомогу.

ПЕРЕПИСНА РЕДАКЦІЯ

З браку місця, дописи відділів: 5 в Детройт, 42 у Філадельфії, 45 в Манчестері і 59 в Болтімор, будуть поміщені в наступному числі.

Пані: М. Я., Детройт, Міш., і М. П. в Честер, Па.: Ваші поезії постарасьмося дати в найкоротшому часі.

Шукаю мою сестру Марусю Нагірну, уроджену в Америці, останніми часами жила у Філадельфії, Па. Прошу її дуже написати до:

Alexander Tymczuk, Ukrainian Lager, Bielsteinstrasse, Bilfeld, Bristol Zone, Germany.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ОЛИФАНТ, ПА.

Річні збори 10 відділу США в Олифант, відбулися 26 січня с. р. в парохіяльній салі при численній участі членок. Збори відкрила голова Анна Душна молитвою а по причитанні місячного протоколу, приступлено до річних звітів урядничок за 1946. Відділ відбув 10 місячних зборів, 2 бінга і 2 бали з яких був дохід \$734.89. Із тої суми \$529.79 передано до парохіяльного комітету щоб переслати до Українського Католицького Комітету у Стемфорді для скитальців. Крім того відділ 10 дав святочні дарунки на Дім Старців у Слотсбург, 10 дол.; Сестри Місіонарки у Стемфорд 10 дол.; Сиротинець у Філадельфії 10 дол.; Семинар у Стемфорд 10 дол.; на скитальців, на руки Укр. Католицького Комітету у Стемфорд 50 дол.; на скитальців, на руки ЗУАД Комітету у Філадельфії 25 дол.; на Укр. Конгресовий Комітет 10 дол. дар; а 10 дол. вкладка; Резервовий Фонд у США 15 дол.; Амер. Чер. Хрест дар 1 Одол.

В 1946 році 10 відділ вислав на руки Жіночої Секції ЗУАД Комітету в Нью Йорку 1,349 фунтів одяжі. Після звітів уступаючий уряд подякував членкам за кооперацію й згоду в товаристві. Голова Анна Душна сказала що успіх в праці в організації залежить половно від згоди та що вона дякує членкам за те що вони ніколи не відмовилися працювати гарно з урядом. До президії переведення виборів нового уряду вибрано п. Одену Лотоцьку, п-на Оля Маркевич секретарювала.

Після уділення уступаючому урядови вотум довіря, до уряду на 1947 ввійшли пані: Анна Душна, голова; Ева Костик, 1-ша місто-голова; Любов Свалов, 2-га місто-голова; Марія Боднар, фін. секр.; п-на Анна Гриненко, рек. секр.; Марія Демська, касієрка; Марія Стахник, заст.; Контрольна комісія: Ольга Маркевич, Естер Русинко і Текля Турко; Доглядачки хворих: Анастазія Федірко і Марія Руцька-Семонік; Реф. преси п-на Марта Мазуркевич.

Поставлені кандидатки радо прийняли вибір і всі нагороджено різними оплеєками.

П-ні Лотоцька промовила ще в справі допомоги дітям і вагітним жінкам на скитальщині. В дискусії всі виявили готовість заопікуватися призначеним 10 відділовим табором, та обговорили плани якби ту допомогу найкраще виповнити. Рішено піти за збіркою

харчів і одяжі від хати до хати.

По зборах відбулася спільна перекуска, яку приготувала п-ні А. Душна. Внесено многоліття новому урядови, а потім за співанками й розмовами провели решту вечора.

Кілька днів по річних зборах членки пішли за збіркою харчів і одяжі. Щоб не було надто тяжко цю збірку переводити, жінкам призначено різні секції міста, переважно в тих околицях де вони самі мешкають. Збіркою зайнялися до тепер: Анна Душна, Марія Боднар, Любов Свалов, Ева Костик, Марія Стахник, Тесі Прокіпчак, Марія Демська, Анеця Височанська, Пел. Спріань, Е. Дайко, Марія Ільницька, Юлія Полянська, Анна Гриненко, Е. Русинко, Марія Цицура. Автомобіль для збірки дали й самі збирали п-на Катер. Демська і п-ні Марія Нагірна-Дякунчак.

До цього часу зібрано, спакковано й вислано всього косто 1,000 фунтів. Дальша збірка висилка буде продовжатись доки буде потреба. Всім членкам що займалися збіркою й пакуванням уряд 10 відділу складає сердечну подяку, як теж і тим людям що не відіслали жінок в порожніми руками. Бог запласть.

Марія Боднар, секр.

НЬЮ ЙОРК СІТІ

Річні збори Жіночого відділу У.А. Демократичного Клубу, відділу 4 США в Нью Йорку відбулися 7 лютого, 1947. Зборами переводила п-ні Юлія Ярємова, покликуючи по черзі урядничок до звітів їх праці. Звіти прийнято з одобренням усіх членок, уділено вотум довіря і рівночасно той сам уряд поновно вибрано на 1947 рік. До уряду входять: Ем. Корнат, голова; Антонина Латишевська, заст.; Марія Ленчук, писарка; Кар. Барщевська, касієрка; Анна Кушнір, кор. секр.; Іванна Бенцаль, лідерка.

Фінансовий звіт виказав що помимо доходів з різних підприємств і вкладок був малий недобір, бо були завеликі видатки на різні цілі. На „Николая” який справляв 4 відділ, пан Гладун дарував все потрібне м'ясиво, за що складаємо щирю подяку. Підчас 2 забав „бінго” членки подавали чай і печиво своєї праці й кошту. П-ні Бродин з Джексон Гайтс, Л. Ай. запросила членок до себе на бінго і подала смачну вечерю, а на заклик п-ні Корнат членки зложили \$31.43 на ціль Клубу. З того призначено 10

дол. на пресовий фонд Нашого Життя, з каси виасигнувано 50 дол. на закуплення уділу Будови Народного Дому в Нью Йорку, куплено бонд за \$100.00. Заразом памятаємо про Допомоговий Комітет, співпрацюємо з Скружною Радою США. По причитанні об'їжника з Централі США і дискусії над ним членки згодилися принести різну ложиву і вже 11 лютого вислано першу 70-фунтову пачку, і дальше збірка буде продовжатись щоб допомогти таборови який Централь США призначила 4 відділсви для опіки. Потім була дискусія над локальними справами й планом праці на 1947 рік. П-ні Бродин дякуємо за гостинність її дому а охотникам праці й збірок нехай буде щире спасибі.

Марія Ленчук, секр.

КЛІВЛЕНД, О.

Річні збори 14 відділу США відбулися 29 грудня, 1946 в Народнім Домі 3161 іст 93-та улица.

Збори відкрила голова М. Чорній молитвою, перчитала програму дня й покликкала секретарку читати звіт із минулих зборів, над якими була дискусія. Членки брали кожну точку під розвагу, ухвалено щоб в першу чергу виплатити всі належні фонди до Централі й ніколи з тим не відтягати.

Хотяй наш відділ не дуже великий числом та наші членки стараються завжди помагати там де поміч найбільше потрібно, як напр. скитальцям послали 13 пачок за що оплатили поверх 20 доларів із каси, шмаття і обуви дарували і пакували пані: М. Купцевич, Т. Баюн, П. Вол, Ярита Бурко, Данилович, Крефт і Білецька. Скитальці пакунки отримали за що ми дістали щирю подяку.

Відтак прийшла черга на звіт уряду із цілого року 1946. Всі урядники заявили що старались працювати як найкраще після свого знання для слави добра свого відділу, організації США і українського жіноцтва. За щирю і безплатну працю в уряді і всіх підприємствах які уряджували в тім році, привні членки дали вотум довіря всім урядничкам.

Уряд на рік 1947 потверджено той самий уряд, а саме: голова, М. Чорній; заступниця, Т. Ярига; скарбничка, М. Крефт; фін. секр., А. Елиж, рек. писарка, М. Білецька, контроля, М. Кравчишин і П. Вол. Делегатки до Злучених Товариств М. Білецька і М. Кравчишин.

На тім збори закінчено, роз-

продано книжки „Україна” і зібрано кілька переплат для Нашого Життя.

Після зборів п. Марія Кравчишин приготувала смачну перекуску. Вона переважно все покладає багато праці коло печива і варення без жадної надгороди.

Марія Білецька, секр.

ДЖЕРЗИ СІТІ, Н. ДЖ.

Річні Збори Жіночого Демократичного Клубу, від. 22 США відбулися 25 січня, 1947.

Збори отворила голова Анастазія Вагнер, молитвою, і покликкала секретарку до прочитання протоколу. Полагоджено біжучі справи на програмі, даючи плян праці на цілий рік, а опісля уступаючи голова попросила привних вибрати президію до переведення річних зборів. Вибрано пані: П. Костер і П. Шмандей. Пані Костер закликала до звітів уступаючий уряд. У звіті п. Вагнер, голова подала коротко що досить праці зроблено для народної справи і клубу, а з різних підприємств прийшло до каси 322.40 дол., з яких уділено 192.98 на різні народні цілі, а саме укр. Допомоговий Комітет сиріт і скитальців на укр. газету Союзу Українок в Парижі, Наше Життя, Червоний Хрест, і другі.

Пані Вагнер подякувала своїм співробітницям за щирю кооперацію а членкам за довіря. П. Мацяк, секр. і п. Барна касієрка здали свої звіти, визказуючи своє вдоволення з праці в клубі, бажаючи гарних успіхів на майбутне.

Контрольна Комісія ствердила що каса клубу є в найкращім порядку. Після звітів, коли прийшла черга на вибір уряду, членки просили уступаючий уряд прийняти цей обовязок шей на цей рік, дали вотум довіря повстанням з місць і горячими оплесками потвердили той самий уряд на рік 1947 з тією зміною що на місто-голову поставлено паню Петронелю Костецьку.

Також вибрано делегатку на Зїзд ЗУАД Комітету в Нью Йорку, 22-23 лютого с. р., п-ні Ксеню Барна

По зборах була маленька родинна забава. Уряд на рік 1947: Анастазія Вагнер, гол.; Петронеля Костецька, заст.; Марія Мацяк, секр.; Ксеня Барна, касієрка; Анна Шимон, Юстина Щмайда і Михайлина Меканан, контрольна комісія.

Марія Мацяк, секр.

Відновіть без упімнення своєю передплату!

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЖЕРЗИ СІТІ, Н. ДЖ.

П'ятнадцять років праці

В січні с. р. відділ 22 СУА відсвяткував свій 15-літній ювілей.

При гарно прибраних столах цвітами і свічками, з великим медівником з написом і 15 свічок на нім що означало роки його заснування й праці, засіло багато членів і прихильників наших до смачної вечері.

Впр. о. Сов. Вол. Лотович відкрив вечерю молитвою а голова клубу п. Анастасія Вагнер привітала гостей. Пані Вагнер у своїх вступних словах передала короткий перебіг праці за 15 літ, де вона була головою через 10 років. Багато добра зробив наш клуб, багато помочі дав там де поміч була потрібна, тисячі доларів зібрав за той час і тисячі роздав на різні народні цілі, все і всюди був перший де лише треба було помочі матеріальної і моральної, а як що не зробив то буде старатись зробити в майбутньому. Тут вона викликала поіменно перших 16 членок що були при заснуванні клубу, та попросила всіх прийняти віддати пошану покійним членкам клубу мовчанкою і повстанням з місць. Вона проводила вечером і з черги поклікала о. Сов. Вол. Лотовича який зложив клубові gratуляції, побажав гарних успіхів на будуче, висказував своє вдоволення співпраці кажучи, що коли тільки він звертався за помічю, то члени клубу були завжди готові і радо співпрацювали на різних підприємствах.

Покликана до слова запрошена гостя місто-голова СУА п-ні Анна Бодак розповіла про працю яку веде організоване жіноцтво взагалі, а відділи СУА місцево і при громадах.

Відділ 22 СУА в Джерзи Сіті завдяки його голові п-ні Вагнер і вас усіх, веде взірцеву працю в користь нашого народу. Я мала нагоду працювати з п. Вагнеровою довгі літа в Головній Управі СУА в Нью Йорку, де ми радили над працею наших відділів і нашого організованого жіноцтва. Наш відділ 21 в Брукліні, — казала п. Бодак, також багатий в членстві і ми все чуємо як сестри вашому відділові, стараємось як і ви стояти в перших рядах організованого жіноцтва. Бажаючи відділові гарного успіху на будуче висказувала своє вдоволення що мала нагоду прибути на свято, і що найважливіше що бачила великий стіл при котрим сиділи члени молодого недавно зорганізованого відділу СУА так званого "Джуньор Ліг" Це великий здобуток вашого відділу, бо ту працю яку провадили ви мами, будуть продовжувати ці молоді ваші дочки. Най вам Бог помагає і дає вам всім сили до праці на довгі літа.

П. Вагнер подякувала шановній бесідниці за щирі слова побажань і передала для пані Бодак цвіти. Потім попросила трох членок з уряду молодечого відділу, паню Маріянну Лотович, голову; панну Анну Кавочку, секретарку і панну Надію Заканиць, касієрку, засвітити свічки на медівнику що і зробили складаючи свої побажання і роздали медівник гостям.

Пані Вагнер представила молодого отця Володимира Вівчарівського, якого ми мали перший раз нагоду в себе повітати, бо він недавно приїхав з краю. Отець Володимир зложив свої gratуляції клубові кажучи що був радий почути

про працю організованого жіноцтва при СУА, і працю відділу, та що він поміч радо дасть коли до нього звернуться.

Покликана до слова пані Іванна Бенцаль, голова Окружної Ради СУА в Нью Йорку, і голова Жіночої Секції ЗУАДК., говорила про важну ділянку праці якою займається Жіноча Секція — при Укр. Дом. Комітеті в Нью Йорку, а саме збиранням одежі, пакуванням і висилкою до всіх країн де перебувають тепер наші скитальці.

З тих листів які дістає Комітет вони довідуються що крім одежі — треба висилати афідевіти, харчі й другі речі, та взивала всіх помагати як тільки кого стане. Ваш клуб є один із тих що все помагає грошми, збиранням одежі і пакуванням. Я дуже рада що особисто можу Вам подякувати в імені тих що не можуть цю подяку вам зложити. Дай вам Боже сили до праці й гарних успіхів в майбутньому.

Пані Ксеня Барна подала цвіти подяки від клубу для п. Бенцаль, пані Вагнер і пані Марії Мацяк секретарки клубу, а пані Вагнер подала цвіти для пані Барна, скарбнички, подякувала присутнім за участь і гимном Союзу Українок закінчено Свято.

Дарунки в сумі 91 дол. для клубу зложили: пан Василь Цан з дружиною 10 дол., о. В. Лотович 8 дол., п. і п-ні Бодак 5 дол., о. В. Вівчарський 5 дол., і п-ні Іванна Бенцаль 5 дол., решта меншими датками. З того уділено 50 дол на слідуєчі цілі — до Централі СУА на допомогову акцію для жінок і сиріт 25 дол., на "Наше Життя" 10 дол., до Укр. Доп. Комітету 10 дол. і Комюніті Чест 5 дол.

Марія Мацяк, секр.

Передплачуйте "Наше Життя"

ДЕТРОЙТ, МІШ.

На будову своєї хати

П'ятий відділ СУА, в Детройті, Міш., має під цю пору 130 членок. Всі членки є гарні господині, добрі мами й щирі, жертвенні працівниці на народнім полі. Цей відділ зложив вже багато гроша на народні цілі, а цього року так склалось що цей відділ не має доробити свої засідання, бо домівку в якій він льокувався винайнято на "Український Ба-Базар" Членки серіозно задумалися де їм сходиться. Були різні плани і погляди але всі згодилися з думкою, що треба купити або побудувати свою домівку.

Минулого місяця голова 5 відділу СУА пані Войтович предложила цю справу на місячній засіданні і попросила членок висказати свої погляди. По ширшій дискусії на внесок пані Будзал рішено побудувати "Гостинницю СУА" в Детройті „Юкрейнієн Вилледж", яка містила кафетерію і виставову кімнату на першій поверсі, а на другій велику кімнату на засідання і кілька кімнат до спання. Цей плян початковий, він може підпаде ще змінам.

Щоб здійснити цей плян і постанову, рішено таки на цих самих зборах, щоб кожна членка цього відділу, дала у своїм домі "Культурний Вечір", а весь прибуток має піти на будівельний фонд гостинниці.

Два такі вечорки вже відбулися. Один в гостинному домі членки пані Бугай і лютого ц. р., де прийшло поважне число жінок і зібрано 90 доларів. Відчит дала пані Козаченко, про значення СУА як організації. Тема ця викликала цікаву дискусію, пані Касій сказала, що СУА несповнив ще свого завдання, бо не зорганізував нашої молоді. Пані Галишин говорила що СУА невивів нас у ширший американський жіночий світ.

Пані Будзол твердила, що перед нами в СУА є ще велике поле до праці, тому ми мусимо щиро взятись за неї, а щоб наша Централь СУА вивязалась як слід із цього всего, то ми мусимо їй помагати грошми й порадами. Пані Сіділо думає що якраз такими гостинницями, як будемо їх розбудовувати притягнемо нашу молодь. І інші забирали голос і давали поради, і проминуло три години, на таких розумних, цікавих і будуючих дискусіях.

Другий Вечір Культури відбувся у пані Сеньчук, 9 лютого, і хоч на дворі було дуже зимно, то жінки таки зійшлися. Тут пані Будзол прочитала вступну статтю в Нашім Житті про Ольгу Басараб, а скиталка пані Віра Буксар, яка недавно приїхала до Америки, дала ко- (Плодовження на сторони 12)

НА ФОТОГРАФІІ членки Відділу 22 СУА в Джерзи Сіті, Н. Дж. Уряд: сидять з ліва друга з ряду, Юстина Шмайда, контр.; Марія Мацяк, секр.; Михайлина Меканен, контр.; Ксеня Барна, касієрка; Анастасія Вагнер, предс.; Анна Шимон, контр. Нема на фотографії місто голови пані П. Костецької.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ З.У.А.Д.К.

В днях 22 і 23 лютого, 1947, відбувся в Нью Йорку загальний зїзд при участі коло 200 делегатів організацій і членів-добродіїв Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, що має свою головну квартиру у Філадельфії. В нарадах брав-теж участь п. Володимир Коссар, представник Українського Допомогового Фонду і місто-голова Конгресу Українців Канади. Адвокат Іван Панчук, голова Укр. Доп. Ком. на стейт Мішіген і дотеперішній місто-голова ЗУ АДК. проводив нарадами.

Д-р Володимир Галан, голова ЗУАДК. за останні два і пів року, зложив звіт діяльності організації, й звіт із своєї 3½ місячної поїздки в Європі.

Збори прийняли новий статут який установає: Раду Директорів, 28 членів, які зпоміж себе вибирають 9 членів Головної Управи й 6 членів Екзекутиви. Статут вводить теж новий уряд Екзекутивного Директора, якого вибірає Рада Директорів, та який входить до Головної Управи й Екзекутиви.

Загальні збори вибрали Раду Директорів до якої входять: д-р Володимир Галан (Філадельфія), адв. Іван Панчук (Детройт), Євген Рогач (Філадельфія), Роман Слободян (Елізабет), адв. Роман Смука (Шикаго), д-р Лонгін Цегельський (Філадельфія), Олена Лотоцька (Скрентон), Василь Шабатура (Пітсбург), ред. Степан Шумейко (Джерзі Сіті), Дмитро Чернявський (Бриджпорт), проф. Микола Чубатий (Магва, Н. Дж.), Іванна Бенцаль (Нью Йорк Сіті), Анастасія Вагнер (Джерзі Сіті), Дмитро Галичін (Джерзі Сіті), Евфимія Гузар (Детройт), Катерина Джорджія (Нью Йорк Сіті), проф. Лев Добрянський (Нью Йорк Сіті), Василь Довгань (Детройт), Михайло Дубас (Філадельфія), ред. Богдан Катамай (Філадельфія), Калина Лесюк (Нова Україна), Дарія Кульчицька (Нью Йорк Сіті), Антін Маланчук (Пітсфілд, Масс.), Микола Мурашко (Джерзі Сіті), Анастасія Настюк (Ньюарк), Микола Олексик (Клівленд), Іванна Подола (Шикаго), Марія Лехицька (Нью Йорк Сіті).

До Головної Управи ввійшли: Іван Панчук, голова; Микола Мурашко, Олена Лотоцька, Лонгін Цегельський, Іванна Бенцаль, Роман Смука, місто-голови; Михайло Дубас, секретар; Євген Рогач, касієр. До Екзекутиви вибрано: І. Панчук, М. Мурашко, О. Лотоцька, М. Дубас, Е. Рогач. Вибір екзекутивного директора відложено до наступних зборів Ради Директорів.

ІНТЕРВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Дня 13 лютого, відбулися в Джерзі Сіті наради екзекутиви, політичної ради і дорадників Українського Конгресового Комітету Америки, в яких взяли участь: С. Шумейко, Е. Рогач, Ева Піддубчишин, Д. Галичін, д-р Л. Мишуга, Б. Катамай, Н. Чубатий, д-р Л. Цегельський, Л. Добрянський, Олена Лотоцька, о. А. Уляницький та Іванна Бенцаль. Предметом нарад була справа скликаєння пан-американської української конференції, що має відбутися в половині бїжучого року.

Перед самими нарадами прийшла каблеграма з Європи про загрози положення українських скитальців. В таборах скитальців коло Зальцбургу в Австрії заряджено перед кількома днями черговий „скрінгінг” з участю советських комісарів. Три тисячі п'ятсот українських скитальців — мешканців цих таборів ставлять солідарний спротив проти участі советських представників в провірочній комісії, заявляючи, що вони радо піддадуться всяким „скрінгінгам” з боку англійських і американських властей, намість радше згинуть, чим малиб піддатися советським слідствам. З цього приводу розпочато масову протестаційну акцію з урочистими богослуженнями по церквах та демонстраціями по таборах.

Конгресовий Комітет рішив поробити негайні заходи, з метою звернути увагу американського уряду на ці сумні події-та усно і письменно похати інтервенції. Після нарад висло відповідні телеграми до президента Трумана, департаменту стейту, департаменту війни, генерального директора УНРРА, та американського команданта в Австрії ген. Кларка. В телеграмах підкреслюється, що загальна американська опінія вже давно висловила проти скрінгінгів; таке саме становище зайняла Комісія Прав Людини в О. Д. Відповідні телеграми висло теж до п-ні Еліноур Рузвелт та журналістці Дороті Томсон, що очолює новозасновану американську організацію охорони прав скитальців в Європі. Робиться дальші заходи в цій справі.

СОРОКДЕВ'ЯТЬ МІЛІОНІВ ОСІБ ПРАЦЮЮТЬ

У промислах, торгівлі, перевозових підприємствах та різних послугах, крім хліборобства, тепер працюють більш як 49,000,000 осіб в Америці.

JUNIOR LEAGUE OF SUA SPONSORS AFFAIR TO HELP ST. BASIL ORPHANAGE

St. Basil's Orphanage will get all proceeds from the charitable enterprise to be given, Sunday, March 2, by the Ukrainian Junior League, Branch 52 of Soyuz Ukrainok. Your attendance will be your contribution. There will be games to satisfy everyones taste. For diversion, a person will be able to go fishing in the "Fish Pond." A basket of luscious food items will be given as a door prize to the holder of the lucky number. The place is Ukrainian Hall, 849 N. Franklin Street, Philadelphia, Pa., starting at 7 p. m.

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В ЛЮТНІ 1947

Анна Бодак, Бруклін	61
Анастасія Зепко, Акрон, Огайо	20
Анна Бойко, Філадельфія, Па.	17
Анастасія Вагнер, Джерзі Сіті	10
Анна Стецько, Гемтремк, Міш.	5
Марія Шафранська, Бостон, Масс.	4
Марія Сена, Детройт, Міш.	4
Іванна Бенцаль, Нью Йорк Сіті	4
Анна Чорній, Болтімор, Мд.	3
Єсеня Чагарин, Вунсакет, Р. А.	3
Марія Ясіньська, Детройт, Міш.	3

По 1 передплаті: Пелагія Спринь, Оліфант, Па.; Анастасія Біловус, Вен Дайк, Міш.; Катер. Ярош, Олена Штогрин, і А. Кульчицька, Філадельфія, Па.; М. Бойчук, Вінніпег, Ман.; Марія Ракоча, Когове; Анна Тимочко, Кат. Мельник і М. Тарас, Детройт; Марія Хоптяк, Карнегі, Па.; О. Крушак, Шикаго; Стефанія Чапельська, Елізабет, Н. Дж.; Марія Ленчук, Нью Йорк Сіті; Параня Різун, Клівленд, О.; Н. Заболотна, Редфілд, Онт.; Тов. ім. Книгині Ольги, Принс Алберт, Кан.; Марія Демидчук, Бруклін.

РОЗЛУКА

Як я свою матінку лишила,
Вона дуже плакала й тужила,
Ой тужила до серця тулила,
Щож ти будеш без мене робила.
Не плач мати, не плач не журися
Тай на мене добре подивися,
Не плач мамо подякуймо Богу,
Благословіть доню на дорогу.
Ой маю я тугу на серденьку,
Бо лишила матінку стареньку,
Сиджу, нуджу і думку думаю,
Як збагацусь додому вертаюсь.
Ван Дайк, Міш.

Теодора Сіділо.

ДЕТРОЙТ, МІШ.

(Перенесення зі стор. 11)
роткий перегляд подій на Україні за німців і москалів. Ці факти які вона переповідала подаючи імена сіл, міст і навіть людей витиснули сльози у присутніх. Пані Буксар говорила так широко перед нами, що ніхто не міг сумніватися про їх правдивість. Збірка на цій Вечірці принесла поверх 30 дол. Рівнож були запити, пропозиції й поради, та загальне одобрення, що скитальцям треба постійно помагати. Голова пані Войтович, повідомила, що відділ 5 СУА на прохання Централі СУА щоб дати поміч в пакунках дітям і вагітним жінкам вже вислав 600 фунтів поживи, а як дістануть відповідь то знову будуть посилати. Ось так працює думає й плянує 5 відділ СУА.

Боже Всевишній; помагай нам. **Навліна Будзол.**

ПРИГАДКА НАШИМ ПЕРЕДПЛАТНИЦЯМ

Чи ви прислали вже передплату? Чи хочете, щоб наш журнал збільшив свій об'єм, щоб він став ще цікавіший і вартніший? Це залежить тільки від вас: відновіть самі передплату на 1947 рік і приєднайте нам одну нову передплатницю.

ІВАН ГАСИН
НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанет чесну і щирю обслугу. Ціна після Вашого бажання

НАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА

HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.

PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE - INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квіт'яра

Еміліян М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ В МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІЇ

EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street
Philadelphia 30, Pa.

Phone: FR 7-5582

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі